Шевченко і сучасність

В історії кожного народу є імена, які він свято береже у своїй пам’яті і з великою любов’ю та повагою передає з покоління в покоління. Є таке ім’я і у нашого народу — Тарас Шевченко. Не було і немає в Україні поета, який був би йому подібний. Не було у неньки України сина, який так ніжно і віддано любив свій народ і так страждав за нього. Саме він зберіг і повернув народу його голос — українську мову. Для кожного з нас ім’я Шевченка є святим.

9 березня 1814 року у селі Моринцях у сім’ї кріпака народився хлопчик. Йому дали ім’я Тарас. Рано залишився він сиротою. Спочатку померла мати, а потім пішов слідом за нею і батько. Чого тільки не довелося винести малому Тарасові! І тяжку працю, і науку у пьянички-дяка, холод і голод. Але, на щастя, пан Енгельгардт помітив незвичайні здібності хлопця, і Тараса почали вчити малювати.

Із здібного хлопця виріс талановитий поет і художник. Картинами Шевченка пишаються усі країни, та не тільки картинами. Його поезії відкрили українцям двері у незнаний досі світ, дали зрозуміти, що їхня мова не гірша за інші, а навіть навпаки: такої мелодійної, задушевної мови треба ще пошукати.

Багато років пройшло після смерті Тараса Шевченка. Але його поезії, його картини забути неможливо. Вірші Кобзаря завжди на слуху. Вони підтримували українців під час багатьох війн, бідування і голоду. Вони ставали наче добрими порадниками у скруті, бо написані з такою щирістю, що душа бринить від щастя чи від туги. Багато з них стали піснями, і тепер вже ніхто не може їх відрізнити від народних пісень. Здається, що словами Шевченка говорить сам український народ:

Думи мої, думи мої!

Лихо мені з вами!

Нащо стали на папері

Сумними рядами?..

Тарас Шевченко — відомий художник. Його художня спадщина нараховує більш ніж 830 творів. Дослідники вважають, що майже 300 робіт втрачені. Але ті, що залишилися, дарують глядачам та справжнім шанувальникам мистецтва неповторну насолоду.

Ім’ям Шевченка названо безліч площ, проспектів, вулиць, парків, театрів по всій Україні. Він, здається, живе в них, наче й зараз придумуючи нові слова для своїх віршів, наче знову намагаючись намалювати нову картину. Під високим голубим небом у центральній частині столиці України височать монументальні колони Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка. У вересні сюди прибувають юнаки та дівчата з усіх кутків нашої України. Вони навчаються у великому й величному закладі, пам’ятаючи про ту людину, ім’я якої носить їхній університет, — про Шевченка.

Так, ім’я цієї людини не забуто. Чи міг коли-небудь його батько, неграмотний кріпак,

навіть припустити, що колись його син стане такою знаменитістю? Що навіть через багато років, століть його ім’я будуть вимовляти з повагою та любов’ю? Як писав Іван Франко, «найкращий, найцінніший дар доля дала йому аж по смерті — невмирущу славу і вічно нову насолоду, яку дають його твори мільйонам людських сердець».